

KGB:s högkvarter i Moskva

Rapport från Sovjet

SIDAN 4-5

CONTRA

mot socialism - för frihet

nummer 1 1977

årgång 3

Räddningen

En av valrörelsens viktigaste frågor var socialiseringsfrågan. Dåvarande oppositionsledaren Thorbjörn Fälldin satte igång denna debatt genom ett väl genomtänkt ideologiskt anförande på Centerpartiets stämma i Ystad i juni. Och under valrörelsen kom de borgerliga partierna gång på gång tillbaka till temat, framförallt genom angreppen på Meidnerplanen.

Det är intressant att notera att socialdemokraterna hela tiden var på reträtt i socialiseringsfrågan. Det socialistiska partiet förätkte göra gällande att man inte alls var socialister, genom konstlade skillnader mellan begreppen socialism och socialisering. Det var stimulerande att notera att de borgerliga inte gick på denna orimliga feltolkning av svenska språket.

Vid ett par tillfällen stack dock Olof Palme från haken ordentligt i socialiseringsfrågan. Men det föreföll i valdebatten som om bara det ens tillfället noterades. Det var när Palme i radions "Presskonferens" i ett visionärt resonemang sa att han även på mycket lång sikt räknade med att den privata äganderätten till företag skulle bestå, men att det vad beträffar de allra största företagen mycket väl skulle kunna tänkas inträffa grundläggande förändringar av ägarstrukturen. Det framgick av Palmes resonemang att han blickade mycket långt in i framtiden, kanske hundra år. Och då kan det ju vara förnuftigt att inte utesluta att grundläggande förändringar kommer till stånd. Trots det uppenbart visionära och hypotetiska i Palmes resonemang utsattes uttalandet för flera angrepp av de dåvarande oppositionsledarna.

Mot denna bakgrund är det då desto märkligare att Palmes uttalande i TV2:s partiledarutfrågning gick spårlost förbi. Åke Ortmark tog upp Palmes ovan refererade uttalande varefter Palme kommenterade:

"I det samhälle jag ser framför mig så kommer det att finnas en livaktig verksamhet av små och medelstora företag. Jag godtar utan vidare att 98-99 procent av dem ska vara privatägda."

På följdfrågor från Åke Ortmark och Bo Holmström bekräftade Palme att uttalandet skulle uppfattas som att de sista en åt två procenten av företagen inte ska få stanna i privat ägo. Och att det inte vare fråga om något hundraårs-perspektiv utan snarare ett eller annat decennium.

98-99 procent kanske inte låter allvarligt. Men det framgick med all oskuld tydlighet att Palme var medveten om att 98% av alla företag har mindre än 50 anställda och att 99% har mindre än 100 anställda. Palmes uttalande innebar alltså att de privata ägarna skulle berövas äganderätten till alla medelstora och större företag i landet, till företag som svarar för 60-70 procent av landets sysselsättning.

Det är utomordentligt märkligt att Palmes uttalande varken följdes upp av Ortmark/Holmström eller av de borgerliga partiledarna.

Uppenbart är dock att Palmes uttalande följdes upp av väljarna.

En ny världsordning...

I regeringsdeklarationen, liksom i Karin Söders tal i FN uttals stöd för en "ny ekonomisk världsordning". "En ny ekonomisk världsordning" som ger u-länderna bättre ekonomiska resurser vore verkligen en angelägen åtgärd. Men avgörande förändringar måste då göras i u-ländernas ekonomiska system. Termen "ny ekonomisk världsordning" används emellertid på ett helt annat sätt i den internationella politiska debatten. De u-länder som lanserat begreppet menar att Västländerna skall inordnas i ett globalt planhushållningssystem. Och att resurser inom ramen för detta skall överföras till de fattiga länderna.

Planhushållning skulle emellertid innebära en ekonomisk omvälvning av osannolika dimensioner i Västvärlden. Västs levnadsstandard skulle sä-

kerligen på kort tid tvingas ned på åtminstone östeuropeisk nivå. Det skulle då inte finnas resurser att överföra till de fattiga länderna. Den enda politik som på lång sikt kan leda till att u-ländernas besvärliga situation övervinnes är att marknadsekonomiska styrmedel införas i u-länderna.

Sverige bör klart säga ifrån att det är detta som förstås med en ny ekonomisk världsordning. Inte mer socialism. Samtidigt är regeringen inte medveten om vad som står på spel. Man gör uttalanden som skall tilltala u-länderna i den välvilliga avsikten att förbättra deras situation. Men en i politik i enlighet med dessa uttalanden skulle leda till ekonomisk katastrof för Sverige, västvärlden och u-länderna!

EUROPA I FARA

Trots att splittringen inom världskommunismen kommer att förbli ett permanent fenomen, kan Sovjet satsa på en expansiv politik. Denna kommer att vara framgångsrik, om inte Väst är berett att ompröva sin strategi.

Efter Helsingfors-konferensen i augusti 1975 har stora delar av västvärlden alltmer desillusionerats angående Sovjetunionens avsikter. Förhoppningar om radikalt förbättrade öst-västrelationer samt positiva förändringar inom det sovjetkommunistiska imperiet har kommit på skam. Den landsflyktige Alexander Solsjenitsyn har från sin parnass i väst varnat för ideologiskt betingad sovjetisk expansion.

Man kan idag skönja en ökad medvetenhet hos exempelvis medlemsstaterna i NATO inför det sovjetiska hotet. Bakgrunden till oron utgörs av 1. Sovjets svek mot andan och bokstaven i Helsingfors-deklarationen; 2. den sovjetunderstödda interventionen av kubanska trupper i Angola; 3. den sovjetdominerade Warszawa-paktens upprustning i Östeuropa. Allt fler ställer sig frågan, varför Sovjet i en period när avspänning och bröderskap över gränserna betonas hela tiden ökar sin militära potential.

Problem

Samtidigt med denna militära mobilisering kan man dock märka att Sovjetunionen har problem. I Östeuropa fortsätter Jugoslavien, Rumänien och Albanien att gå sin egen väg, samtidigt som det sovjetiska greppet över Västeuropas kommunistpartier börjar slappna betänkligt. Det är inte bara de stora partierna i Frankrike och Italien som ifrågasätter Moskvas auktoritet. Även de inflytelserika kommunisterna i Finland - den icke-stalinistiska grenen - liksom Lars Werners VPK-are här hemma har insett den belastning som Moskvas överhöghet innebär. Sedan C.H. Hermansson tog över ordförandeklubban efter Hilding Hagberg och angav en mer självständig kurs, har en ofrånkomlig splittring mellan "liberaler" och "stalinister" växt fram. Riksdagsvalet var upptakten till vad som verkar vara en

slutgiltig uppgörelse mellan de båda fraktionerna, där de stalinistiska "gammelkommunisterna" från Norrbotten när detta skrivs har uteslutningshotet hängande över sig.

Var gränsen går mellan nödtvång och övertygelse är inte alltid så lätt att se. Uppenbarligen är det emellertid inte enbart av taktiska skäl som avståndet från Moskva betonas,

Ölslig konflikt Sovjet-Kina

Avfallet bland Västeuropas kommunistpartier är ett tillämpligen sentida fenomen. Jugoslavien samt Rumäniens mer självständiga kurser är av tidigare datum, och ännu längre tillbaka i tiden sträcker sig den sino-sovjetiska konflikten. Många tror, att denna tog sin början vid det sovjetiska kommunistpartiets 20:e kongress 1956, då Kruštjev gjorde upp med Stalin-tiden. I själva verket härstammar denna konflikt till 1920-talet, då de ryska kommunisterna samarbetade med Chiang Kai-Shek mot de kinesiska bondekommunisterna. Som bekant bygger Mao Tse-Tungskoncept om revolutionen på uppfattningen att bönderna utgör ryggraden i det revolutionära förloppet. Denna uppfattning vände sig de ortodoxa marxist-leninisterna i Moskva mot, varför dessa alltid sett sina kinesiska kolleger över axeln.

Den sino-sovjetiska klyftan är således av betydande dimensioner, och det räcker säkerligen inte med ett kinesiskt ledarskifte för att överbrygga den. Den välinformerade "US News and World Report" publicerade den 9 augusti slutsatserna av en analys som företagits av en stab utrikesexperter med anknytning till den amerikanska regeringen. Enligt denna analys kommer den djupgående konflikten mellan Sovjet och Röda Kina att fortsätta. En talesman för staben konstaterar: "Vi ser konflikten som ett problem som fak-

tiskt inte kommer att lösas. Det finns för mycket som skiljer dessa länder åt, för många element som arbetar i åtskiljande riktning. Jag tror inte de någonsin kommer tillbaka till var de stod under 50-talet, då de hade ett sino-sovjetiskt avtal med tusentals sovjetiska tekniker i Kina och andra nära band."

Västs position

Naturligtvis kan den fria världen inte bara åse den ovan beskrivna splittringen i tron att allt ordnar sig. Sovjet arbetar oerhört målmedvetet och har i stort en trepunktsstrategi för att utnyttja avspänningen för sina syften. Denna strategi kan lämpligen formuleras sålunda: 1. att bygga en kraftfull bas i det egna landet - stärka det totalitära greppet; 2. att dominera alla sina grannar - genom en mäktig militärapparat stärka greppet över Östeuropa och skaffa ett allt större inflytande över Väst ("finlandisering"); 3. att neutralisera USA samt få inflytande över den s.k. tredje världen.

Vi kan alltså klart se vilket gigantiskt hot dessa dokumenterade mål innebär för den fria världen. Dessbättre tycks också NATO ha insett detta hot, och generalsekreterare Joseph Luns har talat om behovet av ett förstärkt NATO. Det behövs emellertid mer än en militär gemenskap som långt ifrån omfattar alla västeuropeiska stater, för att stå emot den kommunistiska expansionen, vilken fortskrider trots splittringstendenser. Med de grundläggande demokratiska och kristna värderingarna som grund måste den icke-kommunistiska världen skapa en ideologisk gemenskap, som kan sätta stopp för ytterligare kommunistiska erövringar och inte tveka att genom nödvändiga sanktioner tvinga kommunisterna att respektera mänskliga fri- och rättigheter. Någon annan väg finns inte.

Tommy Hansson

Rapport från Sovjet

En Contra-medarbetare har nyligen besökt Sovjet för att studera sovjetisk psykiatri. Hans rapport ger en personligt färgad inblick i det sovjetiska systemets märkliga utformning.

Under våren 1976 arrangerades på privat initiativ i samarbete med Förbundet Sverige Sovjetunionen en studieresa till Ryssland. Vad som skulle studeras var sovjetisk psykiatri. Resedeltagare var svenska psykiatriker, psykologer och läkare. Då jag som psykolog alltid tyckt att det rätt en påtaglig obalans i hur mycket man känner till om öststaternas psykiatri contra den västerländska psykiatrin anmälde jag mig till resan. Den skulle vara i två veckor, och vi skulle få besöka sjukhus, polikliniker och utbildningsanstalter i Leningrad, Tbilisi och Moskva. Det hade i alla fall den svenske initiativtagaren blivit lovad. Något program över studieresans olika punkter fick vi dock aldrig före avresan.

Att vara turist

Förväntansfulla landade vi i Leningrad. Där väntade vår ryska guide, som talade utmärkt svenska. I bussen på väg till hotellet efterlyste vi vårt studieprogram. Hon meddelade att det ännu var lite oklart men att vi antagligen två dagar senare skulle få besöka ett sjukhus. (I Sverige hade vi innan avresan lovats två studiebesök per dag). För att få det bekräftat måste hon dock först söta sig i förbindelse med Intourist i Moskva (Intourist är den statliga sovjetiska turistbyrån). "Men i morgon åker vi först på rundtur i stan, och på kvällen har jag ordnat fina cirkusbiljetter", skyndade hon sig att tillägga. Vad beträffade de studiebesök vi hade blivit lovade att få göra i Tbilisi och Moskva kunde hon inte säga någonting förrän vi kom till dessa platser, detta p g r a "organisatoriska skäl inom Intourist".

I Sovjet finns fyra olika slags hotell: 1-3 klass, samt turistklass. Som turist måste man bo på turistklass, vilket också är det finaste. Jag undrade stilla för mig själv hur det var att bo tredje klass, vilket ryssar alltså är hänvisade till, då det på vårt turistklass-hotell inte fanns enkelrum, och så varmvattnet, när det över huvud

taget kom något vatten, tog slut redan vid tolvtiden på dagen.

Rädslan lyfte i mannens ögon...

Vid nästa dags rundtur berättade guiden stolt att man i Sovjetunionen inte har någon arbetslöshet, samt att den materiella standarden är hög. Jag tänkte då på den man på hotellet, vars enda symtombehandling bestod i att sitta på herrtoaletten tio timmar varje dag och för hand från stora pappersrullar rulla upp toalettpapper på mindre rullar. Han berättade att det är sju åra väntetid om man vill köpa en ryck bil, och att den kostar fem årelöner! En telefon behöver man numera bara vänta sex år på, berättade han vidare. Då vi frågade vad han tyckte om Brezjnev såg han skräm ut och sa att Brezjnev har hela det ryska folket bakom sig.

Den rädsla som då lyfte i den mannens ögon skulle vi inte ha sett för sista gången. Det räckte ofta att man frågade någon på stan om vägen, så tittade sig vederbörande ofta skrämt omkring för att se om han var iakttagen. Varför förstod vi när vi några stycken en dag blev hembjudna till en ryss, som vi träffat på en restaurang. När vi kom hem till hans bostad ville hans fru först inte släppa in oss. Hon förklarade att hon på intet vis hade något emot oss, men att de tre år tidigare, när mannen hade bjudit hem några engelsktalande turister, efter det fick utstå tre veckors polisförhör! Vid flera tillfällen hände det oss t ex också att lediga taxibilar vägrade att köra oss, utan tog en ryss i stället, när de hörde att vi var utlänningar!

Butiker för partipampar

Ett bra sätt att få reda på hur levnadsstandarden är i ett land, är att vandra runt i olika butiker. Allting var mycket omodernt och dyrt. En gammeldags grå vinterrock kostade t ex 150 rubel. Genomsnittsmånadslönen i Sovjet är 135 rubel (1 rubel = 6 kronor). I ett varuhus ville jag titta lite

på skorna på en skoavdelning, men blev omedelbart tillrättvisad. Först skulle jag stå i kö efter ett trettiotal personer för att över huvud taget få komma in på skoavdelningen och titta på skorna. Det var ett fruktansvärt köande överallt, och det tog flera dagar innan jag förstod det ryska kösystemet. Skulle man köpa en vara, fick man stå i tre olika köer innan man fick den. Första kön var för att komma fram och säga vad man ville köpa. Då fick man ett papper med varans nummer samt pris. Med detta papper i handen var det dags att gå och ställa sig i kö nummer två: kassakön. Där fick man betala samt ett kvitto på betalningen. Med kvittot i handen var det så dags att åter ställa sig sist i den kö man börjat i. Mot uppvisande av kvitto fick man där sin vara. Detta system hade man även i livsmedelsbutiker. Jag såg där husmörarar köa tre gånger för ost, tre gånger för korv, tre gånger för ägg, tre gånger för bröd, osv. Krångligt? Ja, men så hade man ju ingen arbetslöshet heller...

Varför hade man då ett sådant system? Vet man inte om något bättre? Jodå, för i speciella Berjoskas (affärer där bara partipampar och utlänningar får handla) var det bara att ta en korg och ta för sig, för att sedan betala i kassan. Precis som i väst. Det krångliga systemet för ryssarna har man givetvis i stället för ransonering. Att ransonera t ex livsmedel ser ju naturligtvis inte bra ut för omvärlden, och i stället säger man alltså att alla får köpa så mycket de vill, vilket folk sedan varken orkar eller hinner p g r a det eviga köandet för allting. (vad säger förresten VPK:s Lars Werner om att i Sverige införa vissa affärer med bättre varor till lägre priser, där bara LO-pampar och utländska turister får handla?)

300 kr för begagnade jeans

Hur stor en rysk familj än är, får den aldrig ha en större lägenhet än en fyrrummare. För att få lägenhet måste man givetvis också stå i kö. Ertappas man så av poli-

sen för att man går mot rött ljus eller för felparkering, så förlorar man sin plats i kön, och hamnar sist igen!

Jag har rest runt i hela Västeuropa, men aldrig sett ett så fattigt land som Ryssland. Pengar tycktes folk visserligen ha, men de kunde ju inte få vad de ville ha för dem. När jag gick ensam på stan fick jag aldrig vara i fred mer än fem minuter för någon som ville köpa mina jeans för 300 kr, min rock för en tusenlapp, min klocka för 1700 osv. För en kulspetspenna eller ett tuggummi kunde man få de finaste teaterbiljetter!

Det finns tyvärr ingen lokal...

En dag i Leningrad besökte vi en sjukvårdspoliklinik. Vi fick tala med överläkaren. Plötsligt uppenbarade sig en man som uppgav sig vara journalist på stadens största tidning. Överläkaren blev då omedelbart mycket försiktig i sina uttalanden, och började berätta hur bra allting var på polikliniken, vilket stort stöd den hade av stadens utmärkta politiker etc. Efter detta ville "journalisten" ställa några frågor till några av oss. "Trodde vi att det fanns politiska fångar i Sovjet? Trodde vi att psykiatri i Sovjet missbrukades mot oläskänkande?" osv. När sedan "journalisten" försvunnit tittade en av oss ut genom ett litet fönster, och såg hur en stor svart bil med chaufför körde iväg med "journalisten". Den artikel han skulle skriva och lovade att sända till vår adress i Moskva kom aldrig...

Guiden berättade att i Leningrad studerade 30.000 studenter vid universitet och högskolor. Studenterna hade en mycket fin studentkår fick vi höra. När vi förde på tal att göra studiebesök där för att träffa ryska medicin- och psykologistuderande skulle detta plötsligt inte gå, då det inte fanns någon lokal där vi kunde träffas! (vi var tjugo stycken). Över huvud taget var man genomgående mycket obenägen att låta oss komma i kontakt med befolkningen på egen hand utan tolk.

"Javisst ja, vi ska ju flytta..."

Det borde väl inte vara så svårt att t ex i telefonkatalogen slå upp adressen till psykologiska institutionen, tycker kanske någon av Contras läsare. Jo, faktiskt. Det är mycket ovanligt att privatpersoner i Sovjet har en telefonkatalog, och på de offentliga ställen där vi frågade ville man inte ge oss adressen. Guiden hjälpte oss inte heller, och på vårt hotell sa man att det inte fanns någon psykologisk institution i Leningrad!

Utänför programmet (och givetvis utan vår guide) lyckades vi dock

Bostadsområde i Tbilisi (Foto artikelförfattaren)

komma i kontakt med både några psykologistuderande och deras professor. (När vi lyckades med detta kan jag tyvärr inte avslöja här). Studenterna berättade bl a att judar systematiskt utestängs från högre utbildning. Professorn var en mycket trevlig man. Han, som alla andra, var livrädd för att tala om någonting som hade någon som helst beröring med politik. Vi frågade bl a hur stort inflytande den kände ryske barnpsykiatrikern Sajarova teorier hade vid hans institution. Uppenbarligen förvånade han honom med fredspristagaren Sacharov: "Jag känner inte till något om honom," sade han skrämt. "Jag vill inte tala om sådant." Han berättade att hans studenter i institutionens bibliotek hade tillgång till alla västerländska facktidsskrifter och häcker man kunde önska sig. Innan vi gick undrade vi om vi bara som gäst fick se oss runt i biblioteket litet. Professorn blev då märkbart störd, bad om ursäkt och lämnade rummet. Han kom tillbaka efter några minuter och sade: "Det var ju så sent. Att jag inte tänkte på det förut! Institutionen skall snart flytta, och hela biblioteket ligger nedpackat i lådor. Jag hoppas att ni förstår..." Vi förstod.

Sjukhusdirektören dog tyvärr igår

Ungefär detsamma hände för övrigt när vi besökte Bechterev-institutet i Leningrad. En överläkare vid en av institutets kliniker talade vitt och brett om de moderna behandlingsmetoder, man hade på en av hans avdelningar. När vi bad att få se oss runt på avdelningen, skulle han "bara ringa och kontrollera en sak förut." "Tyvärr", sa han efter telefonsantalet, "vi håller just på och bygger om den avdelningen, så det går nog inte. Men jag ska gärna berätta mer, om ni vill."

Efterhand vandade vi oss vid att "sjukhusdirektören på det sjukhus vi skulle besöka idag dog igår, och besöket måste därför tyvärr inställas", att "vägen upp till den vackra kyrkan vi skulle besöka idag rasade samman förra veckan, så vi får ändra programmet" ... osv.

Mystiska telefonsamtal på natten

Av de studiebesök som ändå kom till stånd lärde vi oss att ryssarna, enligt en av de medföljande svenska psykiatrikerna, "farmakologi befinner sig där svensk psykiatri var i början av 50-talet". Inom psykoterapi var det beklämmande att se hur obenägna ryssarna tycks vara att pröva nya metoder. Man bedriver fortfarande forskning exakt i Pavlovs anda. I andra länder har det ju hänt en del de senaste femtio åren... På grund av den hårda ideologiska styrningen kvävs uppenbarligen allt nytänkande. Bättre att fortsätta med det gamla beprövade än att försöka med något nytt, och riskera att bli obekväma och utstött. Detta är uppenbarligen en realitet för dagens läkare och psykologer i Sovjet. Inget att undra över att det inte regnar Nobelpris över ryska vetenskapsmän.

Vi var några stycken med på resan som uppenbarligen ibland ställde alltför obekväma frågor. Vi började allihop att plötsligt få nattliga telefonsparningningar. När vi svarade hördes några andetag i andra änden, därefter lades luren på. Om detta var för att skrämna oss, eller bara för att kontrollera att vi var inne på våra rum vet jag inte, men när man satt där mitt i natten med telefonluren i handen kände man litet grand hur det måste vara att bo i ett land där systemets säkerhet bygger på den enskildes osäkerhet.

Kjell Lagerberg

Den stora famnen

Strax före höstens val utgavs på bokförlaget Novum en bok av Thomas Thiel, som behandlar den socialdemokratiska maktapparaten. Man skulle kanske gärna tro att denna maktapparat nu efter valet skulle vara maktlös. Men detta är långtifrån fallet, tvärtom hela apparaten är konstruerad för att vara en maktfaktor även om det socialdemokratiska partiet förlorar makten.

Kollektivanslutning ger resurser

Det utan jämförelse viktigaste etablissemang i Sverige - är det någon som vill förneka att det är kombinationen LO och det socialdemokratiska partiet? Med sina 25 förbund och nära 2 miljoner medlemmar är Landsorganisationen den pådrivande kraften. Ekonomiskt finansierar LO partiet och politiskt är det numera LO som driver på de radikala reformkraven.

I verkligheten är emellertid detta etablissemang mycket mer vittomfattande och griper med erkända eller ibland förnekade metoder in på snart sagt alla områden i samhällslivet. Det ägnar sig åt industri, handel, utbildning och rekreation, t o m åt begravningsrörelse.

A-pressen har 23 dagstidningar med en upplaga av över 450.000 ex, förutom Aftonbladet som med sin halva miljon i upplaga intar en särställning, bl a för att tidningen bär sig.

Chefredaktörer tillsätts med parti styrelsens godkännande. A-pressen finansieras i stor utsträckning skattevägen med prestödd.

Mindre känd är LO:s informations- och propagandaverksamhet. LO-tidningen och förbundetidskrifterna kostar årligen inemot 50 milj kr. Förbundetidningen är väl redigerad och mycket läst av medlemmarna. Men även om fackliga frågor dominerar går det inte att förneka att den tillika är ett partipolitiskt språkrör för socialdemokraterna. Kulturmaterialet är också mycket c-färgat.

Enorma ekonomiska resurser

Det socialdemokratiska partiet finansieras huvudsakligen genom kollektivanslutningen. SAP har drygt en miljon medlemmar. Av dem är dock 150.000 avgiftbefriade pensionärer och bara 150.000 bärare

av partibok. 700.000 är kollektivanslutna, alltså mer än var tredje LO-medlem. Enbart de senare ger partiet drygt 10 milj kr i inkomst per år. Enligt professor Leif Lewins just framlagda forskningsresultat är det 64 procent av dessa som motsätter sig kollektivanslutningen.

Inför ett val får SAP dock mer pengar att röra sig med. År 1973 gav LO-förbunden i extra bidrag till valrörelsen SAP uppskattningsvis 6,8 milj kr - förutom allt valarbete som fackens heltidsanställda ombudsmän bidrog med. Lokalsvdelningar ger också ofta bidrag till regionala och lokala socialdemokratiska organisationer.

Man kan anta att bidragen ett valår som i år har varit ännu större. I vilket fall som helst stöder facket SAP med flera tiotals milj kr.

Uppgifterna i denna artikel är hämtade från en ny bok "Den stora famnen" av Thomas Thiel (Bokförlaget Novum, Uppsala; säljs genom Contra). Den belyser koncist och kortfattat det socialdemokratiska samhällsimperiet i Sverige. Boken vederlägger framför allt påståendet att det 44-åriga maktinnehavet skulle ha behövt fortsättas, för att politiskt balansera den ekonomiska makten i samhället. Socialdemokraterna balanserar inte den ekonomiska makten; de behåller snarare en mycket stor del av den, t o m genom direkt affärsverksamhet, och var på väg att skaffa sig en avgörande kontroll över resten.

Indoktrinering av barn

Förmågan att finansiera de egna organisationerna med offentliga bidrag är annärkningsvärd. Ett typiskt exempel är Unga Örnar, som enligt egna uppgifter har 50.000 medlemmar av vilka två tredjedelar är under 12 år. Bidrag kommer från staten, från landstingen,

från kommunen, från facket, partiet, KF och Folkseam.

Vad gör då organisationen? I UO:s handlingsprogram talas om "att ideologiskt förbereda och utbilda de unga så att dessa så tidigt som möjligt kommer i kontakt med arbetarrörelsens organisationer och värderingar". Och LO-ordföranden Gunnar Nilsson förklarade för några år sedan i ett tal till Unga Örnars kongress att "om vi vill skapa ett samhälle uppbyggt på arbetarrörelsens värderingar" så måste vi "skapa samhällsmedborgare" som aktivt verkar för den. Och då "måste vi ägna all uppmärksamhet åt de yngsta, även om vi riskerar att det kallas indoktrinering".

En socialistisk indoktrinering av 7-12-åringar med hjälp av statsmedel kan därmed sägas vara sanktionerad från högsta ort inom etablissemanget. Däremot - det pekar Thomas Thiel på - sågs det i SSU:s handlingsprogram att barn i grundskolan inte har förutsättningar att självständigt bedöma religiösa frågor. Undervisningen bör därför avskaffas och det bör vara naturligt att barn i förskolor och barnstugor inte utsätts för religiös påverkan."

Officiellt heter det ändå att Unga Örnar inte är en politisk rörelse. Det är ett inte ovanligt drag i det socialdemokratiska etablissemanget detta: makten har man vetat att skaffa sig - men var är krligheten?

Makt genom folkrörelser

Den stora folkrörelseökampanj som SSU med buller och bång startade 1974 granskar Thiel också - med många avslöjande citat. SSU-kongressen uttalade sig t ex vid sin kongress 1975 för att kampanjen i "fortsättningen skulle ägnas organisationer och folkrörelseföretag vilkas syften gagnar svensk arbetarrörelse." Och inte bara det, utan man skall "medvetet använda

VI INDOKTRINERAR INTE UNGA
ÖRNAR. VI BARA SÄGER HUR
DOM SKA TÄNKA.

Illustrationen ur Thomas Thiels bok.

stat och kommun till att främja dessa folkrörelseföretag."

Det verkliga syftet med kampanjen avslöjar direktören i Folkets Husföreningarna, Bengt Göransson, i ett uttalande.

-Socialdemokratin har varit endimensionell i sin satning enbart på den politiska makten och det starka samhället. Det inflytandet har vi ju bara så länge vi får behålla den politiska makten. Inflytandet genom folkrörelserna kan ingen ta ifrån oss...

Här är nog Bengt Göransson en smula orättvis mot sitt eget partis strategier. Nog har de med framgång etablerat en maktapparat som sträcker sig långt utanför den politiska sfären. ABF kan t ex med ett fiffigt påhittat redovisningssystem stoltsera med 6,4 miljoner medlemmar - mer än Sveriges hela vuxna befolkning - och finansierar sin verksamhet huvudsakligen med allmänna bidrag. Det gör andra studieförbund också, men ABF har sådana specialförmåner som i praktiken monopopol på invandrarundervisning, bidrag till sin tidskrift Pönstret och ett speciellt samarbete med formellt politiskt obundna men i verkligheten socialdemokratiskt styrda organisationer som Hysesmästföreningen, HSB, Riksbyggen, Föreningsfilmo, KP, Pensionärernas riksförbund m fl.

Hur Pönstret ser på objektiviteten i undervisningen kan visas med följande citat:

-Ett centralt krav som ovillkorligen bör förverkligas är att opinionerörelser som bekostas med skattemedel genomförs av statsmaktens expertis på anmodan av folkrörelserna ska bygga på det regerande partiets ideologi (ej känt huruvida man ändrat uppfattning sedan valet)

Företag styrda av s-pannar

Konsumentkooperationen är idag Sveriges största koncern med industriproduktion på fem sektorer: special-

varu-, livsmedels-, industri-, upplysnings- och detaljhandelssektorn. Medlemmarna i konsumentföreningarna är 1,8 miljoner och Konsumentörsätter t ex inte mindre än 21 procent av livsmedlen i detaljhandeln.

Folksam är ett av Sveriges tre största försäkringsbolag med en omsättning som närmar sig 3 miljarder. Oljebolaget OK är nästan lika stort. HSB och Riksbyggen är båda bostadsjättar på den svenska marknaden. Byggnadsföretaget BPA har 14.000 anställda, trots att företaget inte fanns till i 10 år. Resebyrå Reso omsätter nära en halv miljard. Arc-bolagen är ett reklamföretag som till 85% ägs av det socialdemokratiska partiet. Dess helägda dotterbolag Direktus har fått det mesta av den offentliga sektorns direktreklamuppdrag.

Gemensamt för alla dessa företag är att kända socialdemokrater dominerar i deras styrelser, i stor utsträckning häntade från partiets mest inflytelserika kretsar.

Thomas Thiel har kartlagt de stora dragen i detta samhällsimperium. Han moraliserar inte, och det finns det ju heller ingen anledning att göra. Socialdemokratin är i sin fulla rätt att med lagliga medel

kämpa för att realisera sina ideal. Men innebörden av detta imperium är, att även när den politiska makten nu gått förlorad, kommer en mycket stor del av samhället att även fortsättningsvis att styras "enligt arbetarrörelsens värderingar" - eller med andra ord socialdemokratiskt.

Lägger man därtill facketes nyligen ökade makt inom företagen och andra genomförda reformer, kan man fråga sig om det inte just för maktbalansens skull är nyttigt med en borgerlig regering. Den borgerliga valsegern innebar inte att hela den ekonomiska och politiska makten hamnade på en hand. Snarare skulle det ha blivit förhållandet om inget skifte hade kommit till stånd. Vi skulle ha fått en alltmör o-märkt samhällsapparat, som skulle ta hand om medborgaren från vagnen till graven. Menar Thomas Thiel i "Den stora famnen".

Hans Plogvall

Thomas Thiels bok "Den stora famnen" kan beställas från Contra, Box 6082, 102 32 STOCKHOLM. Pris 16:-. (vid förskottsbetalning per postgiro 859589-4, bankgiro 261-2638 eller per check; för postförskott till-förändelse) 3:- per förändelse).

-Det finns bara ett straff för en sådan oacceptabel inblandning i ett fritt lands inre angelägenheter: Döden.

LAG OCH ORDNING I ANGOLA

Den kommunistiska diktaturregimen i Angola genomförde under sommaren en skådeprocess mot brittiska och amerikanska legosoldater, som deltagit på "fel" sida i kriget. Tre soldater dömdes till döden och avrättades i strid mot internationell rätt. Skulle Nürnberg-rättegångens principer tillämpas mot Angolas diktator Agostinho Neto är det inget tvivel om att han skulle bli fälld, även om han kanske skulle klara sig undan med livstids fängelse (i bästa fall).

The Economist berättade om diverse märkliga förhållanden i Angola i samband med rättegången. Förhållandet som dock knappast borde väcka förvåning om man beaktar Netos politiska hemvist, men som ev. skulle kunna väcka en viss eftertanke bland Netos devota beundrare inom Centerns Ungdomsförbund.

Enligt nu gällande angolesisk lag betraktas en åtalad som skyldig till dess att han bevisat sin oskuld. Redan innan "rättegången" förklarade myndigheterna (bl a informationsminister Luis de Almeida) att de åtalade var skyldiga till brottet att vara "legosoldater". Att detta blivit ett brott - utan att återfinnas i någon lagtext eller internationell överenskomst - var ett angolesiskt bidrag till "en ny och progressiv rättsutveckling". Journalister som arresterades för att "vitna" mot legosoldaterna vägrade att uttala sig och utvisades omgående ur landet.

Majoritetsstyre i Afrika

Vad skulle "majoritetsstyre" i Rhodesia innebära? Av Contbos sammanställning över det övriga Afrika framgår att utsikterna att det verkligen skulle bli majoritetsstyre i Rhodesia efter Ian Smiths vita minoritetsregering är minimala.

Kraven på "frihet" och "majoritetsstyre" i södra Afrika reses allt högre. Men finns det någonstans i Afrika majoritetsstyre och frihet? Vår översikt över Afrika visar att det bara finns tre demokratiska stater i det "svarta" Afrika: Gambia (300.000 inv), Botswana (600.000 inv) och Mauritius (800.000 inv). Demokratiska förhållanden råder också i den franska kolonin Afar och Issas (150.000 inv). Återstående 300 miljoner afrikaner lever i diktatorstater eller stater som styrs av vita "minoritetsregeringar".

Ett eventuellt "majoritetsstyre" i Rhodesia, såsom kraven framställs vid Genève-konferensen, skulle med all sannolikhet endast innebära att makten överförs från en minoritet med vit hudfärg till en lika liten (eller t.o.m. mindre) minoritet med svart hudfärg. Den osedvanligt stora oenigheten inom den svarta befolkningsskiktet i Rhodesia torde medföra en orolig politisk framtid för landet, sedan Ian Smiths regering lämnat ifrån sig makten.

Att kalla ett överförande av makten från en vit oligark till en svart diktator för "befrielse" eller införande av "majoritetsstyre" är hyckleri och är egentligen en förtäckt form av rasism (det viktiga är att diktatorn blir svart - inte att han företräder en politik som folket i Rhodesia förespråkar).

Det skall understrykas att detta inte innebär något förrevar för Smiths minoritetsregim, bara ett konstaterande att en förändring av maktstrukturen i Rhodesia kommer att innebära en maktöverföring från en minoritet till en annan.

Marocko. Självständigt 1956. Oinskränkt monarki. Två misslyckade statskupper sedan 1956.

Algeriet. Självständigt 1962. Enpartistat. En framgångsrik statskupp sedan självständigheten.

Tunisien. Självständigt 1956. Enpartistat.

Libyen. Militärdiktatur. Självständigt 1951. En framgångsrik statskupp sedan självständigheten.

Mauretanien. Självständigt 1960. Enpartistat.

Mali. Militärdiktatur. Självständigt 1960. En framgångsrik statskupp sedan självständigheten.

Niger. Självständigt 1960. Militärdiktatur. En framgångsrik statskupp sedan självständigheten.

Senegal. Självständigt 1960. Enpartistat. Under det senaste året har vissa obetydliga politiska oppositionsgrupper tillåtit att organisera sig.

Gambia. Självständigt 1965. Demokratiskt.

Guinea-Bissau. Självständigt 1974 efter inbördeskrig. Enpartistat.

Guinea. Självständigt 1958. Enpartistat.

Sierra Leone. Självständigt 1961. Enpartidiktatur efter militärkupp. Två framgångsrika och en misslyckad kupp sedan självständigheten.

Liberia. Självständigt 1847. Enpartistat. En misslyckad statskupp sedan 1944.

Elfenbenskusten. Självständigt 1960. Enpartistat.

Övre Volta. Självständigt 1960. Militärdiktatur. Två framgångsrika statskupper sedan självständigheten.

Ghana. Självständigt 1957. Militärdiktatur. Två framgångsrika och en misslyckad statskupp sedan självständigheten.

Togo. Självständigt 1960. Enpartidiktatur efter militärkupp. Två framgångsrika och en misslyckad statskupp sedan självständigheten.

Benin (f.d. Dahomey). Självständigt 1960. Militärdiktatur. Fem framgångsrika statskupper sedan självständigheten.

Nigeria. Självständigt 1960. Militärdiktatur. Tre framgångsrika statskupper, en misslyckad statskupp och ett inbördeskrig efter självständigheten.

Kamerun. Självständigt 1960. Enpartistat.

Tchad. Militärdiktatur. En framgångsrik statskupp och ett inbördeskrig efter självständigheten 1960.

Centralafrikanska Republiken. Militärdiktatur. Självständig sedan 1960. En framgångsrik statskupp sedan självständigheten.

Ekvatorial-Guinea. Självständigt 1968. Enpartistat.

Gabon. Självständigt 1960. Enpartistat. En misslyckad statskupp sedan självständigheten.

Zaire. Självständigt 1960. Enpartistat efter militärkupp. Två framgångsrika statskupper, en misslyckad statskupp och två inbördeskrig sedan självständigheten.

Angola. Självständigt 1975. Enpartistat. Ett inbördeskrig sedan självständigheten.

Zambia. Självständigt 1964. Enpartistat.

Botswana. Självständigt 1966. Demokratiskt.

Lesotho. Enpartistat. En framgångsrik statskupp sedan självständigheten 1966.

Swasiland. Oinskränkt monarki. Självständigt 1968.

Mozambique. Självständigt 1975. En misslyckad statskupp sedan självständigheten. Enpartistat.

Malawi. Självständigt 1964. Enpartistat.

Tanzania. Självständigt 1961. Enpartistat. En misslyckad statskupp sedan självständigheten.

Kenya. Självständigt 1963. Enpartistat med vissa demokratiska fri- och rättigheter.

Somalia. Självständigt 1960. Enpartistat. En framgångsrik statskupp sedan självständigheten.

Uganda. Självständigt 1962. Militärdiktatur. En framgångsrik

statskupp och två inbördeskrig sedan självständigheten.

Rwanda. Självständigt 1962. En framgångsrik statskupp och ett inbördeskrig sedan självständigheten. Militärdiktatur.

Burundi. Självständigt 1962. Militärdiktatur. Tre framgångsrika statskupper, ett misslyckat kupp-försök och ett inbördeskrig sedan självständigheten.

Etiopien. Självständigt sedan urminnes tider. Militärdiktatur. Två framgångsrika och två misslyckade statskupper samt ett inbördeskrig sedan 1930.

Sudan. Militärdiktatur. Tre framgångsrika statskupper, fem misslyckade kupp-försök och ett inbördeskrig sedan självständigheten 1956.

Egypten. Enpartistat efter militärkupp. En framgångsrik och en misslyckad statskupp sedan 1952. Självständigt 1922. För närvarande pågår vissa experiment med tre politiska fraktioner inom det enda tillåtna partiet, Arabiska Socialistunionen.

Kap Verdeöarna. Självständiga 1975. Enpartistat.

Sao Tomé och Príncipe. Självständiga 1975. Enpartistat.

Malagasy. Självständigt 1960. En framgångsrik och fyra misslyckade statskupper sedan självständigheten. Militärdiktatur.

Komorererna. Självständiga 1975. En framgångsrik statskupp sedan självständigheten. Enpartistat.

Mauritius. Självständigt 1968. Demokrati.

Sven Enberg

Kartan visar med svart de områden av Afrika där majoritetestyre råder. Som framgår är det helt obetydliga delar av kontinenten.

Streckade markeringar anger områden där vissa demokratiska experiment pågår, utan att det för den skull är rimligt att kalla länderna för demokratier.

Sovjets militära uppbyggnad på Nordkalotten

Den brittiska tidskriften East-West Digest, som är specialiserad på frågor som rör de kommunistiska staterna, har nyligen tagit upp den sovjetiska militära uppbyggnaden på Kola-halvön till behandling. Contra återger denna artikel i svensk översättning, med vederbörligt tillstånd från East-West Digest.

Vid Natos ministerrådsöte i maj 1976 uttryckte Norges utrikesminister Knut Frydenlund sitt lands oro över utvecklingen på den norra flanken, där Sovjet bygger upp sin flotta mycket starkt. Han pekade framför allt på det faktum att Kolahalvön alltid har varit av stor strategisk betydelse för Sovjet.

Enligt Natos underrättelsetjänst är nu omkring 180 undervattensbåtar stationerade på Kolahalvön, världens största basområde, och av dessa är 92 atomdrivna. Ubåtarna har byggts i Severodvinsk vid Vita Havet, där de också betjänas. Sovjets styrkor i området omfattar omkring 300 jakt- och spaningsflygplan samt stora helikoptrar, stationerade på 20 av halvöns 40 tillgängliga flygfält. Till Sovjets militära styrka bidrar också två utskjutningsramper för medeldistansrobotar söder om Kandalaksa och radarstationer för identifiering och upptäckt av robotar. Två motoriserade divisioner och ett marin-infanteri-regemente är stationerade på Kolahalvön. En division är stationerad nära den norska gränsen. Murmansk är en viktig bas för Sovjets norra flotta, som ofta opererar i Norska Havet tillsammans med enheter ur Sovjets Östersjöflotta.

Norrmännen är mest oroad för utvecklingen på Nordkalottområdet - som ju omfattar delar av Norge, Sverige och Finland norr om polcirkeln - samt utvecklingen i Norska Havet.

Även i Sverige har en tilltagande oro börjat göra sig märkbar. I en fjolårsrapport skrev Sveriges ÖB, general Synnergren:

"I dag kan vi slå fast att intresset för och betydelsen av de norra kustområdena och Nordkalottområdet ökar. Detta är bl. a. resultatet av oljeexploateringen i Nordsjön, Norska Havet och Barents Hav. Sovjets marina expansion stärker supermakternas strategiska intresse för Norden ytterligare." Och i 1974 års försvarsutredning betänkande, SOU 1976:5, framhålls bl. a. följande: "Störningar i basområdena i Svarta Havet och Vladivostok kan emellertid påverka Nordens strategiska betydelse. Sålunda kan minska möjligheter för Sovjetmarinen att via Medelhavet få tillträde till Atlanten och Indiska Oceanen medföra ökat intresse för utloppen från Murmansk."

Avskärning av transportvägar- na mellan Västeuropa och Förenta Staterna

I försvarsutredningens rapport nämns att två uppfattningar framträtt när det gäller tolkningen av de sovjetiska avsikterna med den militära uppladdningen, en defensiv och en offensiv. Enligt den senare måste den sovjetiska uppladdningen ses som ett led i en offensiv sovjetisk politik, som bl. a. går ut på att använda de på Kolahalvön befintliga resurserna för att utvidga inflytandet längre västerut i Nordatlanten och avskära transportvägarna mellan Förenta Staterna och Västeuropa. Även de skandinaviska staterna skulle, fortsätter utredningen, på ett mer omedelbart sätt kunna beröras av den sovjetiska politiken, och det ryska inflytandet skulle kunna utvidgas betydligt. Så långt utredningen.

Det har skett en verklig kolonialisering av Kolahalvön. År 1920 fanns det i Murmanskområdet endast 14.300 människor. 1939 hade antalet ökat till 320.000. Siffran var 625.000 år 1962, och år 1970 uppgick befolkningen till omkring 815.000 personer, varav 89 % bodde i tätorter.

Murmanskområdet industriproduktion har också ökat. Utgår man från indexsiffran 100 för år 1940, blir index för år 1960 474 och för år 1967 833. Det är särskilt fiskindustrin som är betydande. Från Murmanskområdet levereras mer än en femtedel av Sovjets totala mängd fiskprodukter. Det produceras också legeringsmetaller i stor skala, och när det gäller produktion av gödningsmedel svarar Kolahalvön för hälften av Sovjets produktion.

Soviets styrka i nordväst

Som ovan nämnts är Sovjets styrka i nordväst oerhörd. Två motoriserade infanteridivisioner är stationerade mellan Murmansk-järnvägen och norska gränsen. Divisionerna tillhör Leningrads militärdistrikt, som (tillsammans med Östersjödistriktet) anses omfatta totalt 25 divisioner. Vidare tillkommer 7 flygburna divisioner samt gränstrupper under inrikesministeriets ledning, sammanlagt åtminstone 10.000 man.

Huvudstyrkan är emellertid norra flottan med över 500 fartyg och 100.000 man. Övervattensflottan omfattar nio kryssare, 55 jagare med oceangående eskortfartyg, 25 landstigningsbåtar, 25 robotbärande patrullbåtar och över 200 mindre fartyg.

Sedan 1963 har Sovjet varje år hållit två större manövrer i norr, en på hösten och en på våren. I fjol genomförde Sovjet manövern OKEAN 75

med flott- och flygstyrkor opererande över stora delar av världen, bl. a. i Nord-Atlanten och Norska Havet.

Norska Havet och Sovjetflottan

I dag är de flesta skandinaviska strateger överens om att demarkationslinjen mellan Väst och Öst sträcker sig in i Norska Havet. Detta skulle kunna medföra att Sovjet omringar den skandinaviska halvön genom att dra en linje från södra Grönland, via Island, Färöarna till Skottland. Under OKEAN 75 övade sig den sovjetiska flottan på att hindra en fingerad västmaktsflotta från att nå fram till Norska Havet.

Sovjetflottan har ständigt ökat sina aktiviteter i detta område. Under 1950-talet tydde de sovjetiska manövrerna på att Sovjet räknade med att den första konfrontationen i händelse av krig skulle äga rum vid Lofoten utanför den norska kusten. Sedan 1956 har emellertid de ryska flottoperationerna utsträckts över större områden, och omfattande manövrer har genomförts vid Jan Mayen och i närheten av Island.

Blir Spetsbergen ett nytt krisområde?

1975 firade Norge 50-årsdagen av inkorporeringen av Spetsbergen (Svalbard), den strategiskt viktiga ögrupp som ligger ungefär 70 mil norr om Nordkap. Norge har emellertid att respektera 1920 års Paris-fördrag, som innebär att alla fördragslutande parter har samma rättigheter att ekonomiskt utnyttja öarna. Spetsbergens betydelse har ökat betydligt under 1970-talet, och norrmännen investerar nu över 300 miljoner svenska kronor i vad som anses vara en av Europas rikaste kolgruvor (Sveagruvan). Avkastningen väntas bli en miljon ton om året under en tjugoförårsperiod, men geologerna anser att kol-tillgången mycket väl kan vara större än beräknat.

Ett omfattande sökande efter gas och olja norr om 62 breddgraden kommer att igångsättas under 1977. Förslag från många olika länder sö-

ker redan efter olja och gas i området.

Ryssarna har kommit till Spetsbergen för att stanna, och i dag finns det fler ryssar på Spetsbergen än norrmän. De bor i gruvbyarna Barentsburg och Pyramiden. Spetsbergen är ett demilitariserat område, men trots detta har ryssarna forslat dit landstigningsbåtar samt fem eller sex helikoptrar. De senare används för expeditioner och för spionage riktat mot norrmännen. Ett nybyggt flygfält i Longyearbyen, som är det administrativa centrumet, möjliggör reguljära Aeroflot-flygningar till och från Murmansk.

Kommer Sovjet att utöva påtryckning i norr?

Svenskarna är försiktiga när det gäller att uttrycka sin oro över den ryska uppladdningen på Kolahalvön, men man har i samtliga Nordkalottländer gripits av en allt starkare känsla av att Sovjet kan komma att utnyttja sin militära överlägenhet för politiska påtryckningar på Norge, Sverige och Finland.

Vad Norge beträffar kan det bli fråga om ryska krav på baser i Norge eller utträde ur Nato. Sverige kan utsättas för "övertalningsförsök", som går ut på att Sverige skall acceptera att ingå i en skandinavisk kärnvapenfri zon eller låta ryssarna upprätta militära baser på Gotland. Politiskt kan Sverige tvingas att ytterligare närma sig Östblocket. Det finska problemet kräver en speciell uppmärksamhet på grund av Finlands 130 mil långa gräns mot Sovjet, landets begrän-

sade militära resurser och vänskapefördraget av år 1948 med Sovjet. Det är ingen överdrift att påstå att Finlands frihet är villkorlig och att Sovjet kan använda sig av ekonomiska och politiska vapen. Trots att de flesta militära bedömare i Skandinavien tror att den strategiska tyngdpunkten förskjuts från Finland i riktning mot Norska Havet och Island, finns det anledning att känna oro för Finland. Av historiska skäl tar Sverige speciella hänsyn till Finland, men när Sovjet nu ökar sin militära styrka i nordväst, kan denna styrka också användas för utpressning. Sovjet vill att Norge och Sverige skall föra en politik som tar hänsyn till sovjetiska intressen, att de skandinaviska länderna iaktar en neutralitet som gynnar Öst samt att hela Skandinavien över huvud taget erkänns vara ett område där Sovjet har speciella intressen.

I Danmark och Norge för man redan en icke-provokativ politik, och i Sverige har man hittills fört en påtagligt sovjetvänlig politik. Till stor del beror dessa attityder på Sovjets militära styrka i området. Det finns i dag anledning för Väst att intressera sig mera för Skandinavien, som tidigare, med rätt eller orätt, betraktades som en något perifer del av Västeuropa.

Den läxa som man kan lära av situationen på Natos norra flank är att Sovjet-strategin syftar till en "finlandisering" av hela det fria Europa.

Toronto :

Nya partier

Från Contras Toronto-korrespondent Vincent H. Miller

Contras nye korrespondent i Kanada, Vincent H. Miller, är biträdande redaktör för Option, en tidskrift som sysslar med frågor som framförallt berör den fria marknadsökonomi. Han är också medlem i partistyrelsen i Kanadas "Libertarian Party" och vice ordförande i partiets regionala organisation i provinsen Ontario. Innan han gick över till att syssla med Option på heltid var han vice VD för ett företag som specialiserat sig på personalfrågor för börsräkklare och investemangföretag.

och John Kenneth Galbraiths s.k. vetenskapliga teorier. Trudeaus bakgrund från den radikala vänstern är väldokumenterad, men för att gå in på detaljer skulle det behövas betydligt mer utrymme än vad som står till buds i denna spalt. Men ett särskilt komprometterande faktum är att Trudeau i början av 50-talet utgav en vänsterinriktad tidskrift som hette Cité Libre i Montréal. Bland hans medarbetare i detta projekt fanns bl a professor Raymond Boyer som dömdes för spioneri i Gouzenkoaffären, Stanley B. Ryerson, som var redaktör för Marxist Review och Pierre Gelinan, som var propaganda- och agitationschef för kommunistpartiet i Quebec.

Så fort han kommit till makten började den offentliga sektorn växa. Under Trudeaus två första mandatperioder som premiärminister gjorde centralregeringen av med lika mycket pengar som under de 100 åren sedan federationen bildades 1867. Budgetunderskott och ekonomiskt oansvar blev ordningen för dagen, och staten gjorde av med miljarder på de mest vansinniga projekt. Underskotten finansierades till en del genom lån och höjda skatter, men till huvuddelen genom att öka penningmängden, dvs genom inflation. Förra året, som innebar ekonomiskt stillastående, ökade penningmängden 19%. Kanadensiska statistikmyndigheter uppger att inflationen var 12%, men enligt min uppfattning rörde den sig snarare om 18-20%. Som nästa steg kom löne- och priskontroll (frivillig kontroll - med böter för dem som inte ställde upp "frivilligt"). Detta de sista i raden av förlamande regleringar av ekonomin, som har gjort Kanada till ett land ointressant för investeringar, där allt fler företag flyttar ut. Det senaste exemplet på företag som överväger att överge landet är Dow Chemical. En färsk artikel i New York Times varnade investerare för Kanada, på grund av landets "instabila politiska klimat". Tidningen framställde Kanada snarast som en bananrepublik och ansåg att t.o.m. England var en mindre riskabel investering.

Efter att ha reglerat ekonomin så att tillväxten försvunnit och efter att ha ökat landets skuldsättning, beskattas nu kanadensarna till underkastelse. Enligt en officiell rapport som heter "Patterns in Taxation" beskattas en vanlig familj vid "fattigdomstreck" med 68% (det inkluderar då alla skatter, federala, provinsiella, indirekta, dolda etc). Siffran verkar försiktigt tilltagen eftersom inflationen inte beaktats. Inflationen är ju i själva verket en -skickligt dold - skatt. Som ett konkret exempel kan nämnas att en flaska skotsk whisky som säljs till ett grossistpris på 97 cent i Skottland, säljs på provinsen Ontarios Systembolag för 7:80 dollar.

Vi är alltså på väg mot folkrepubliken Kanada, eller Trudeauslovakien, som något ljushuvud har kallat det. Vad kan man då göra åt utvecklingen? De alternativ som bjuds i valen är ungefär lika spännande som portvaktens hängslan. Den kanadensiske väljarens dilemma är att alla partier är i stort sett identiska. Detta är sannolikt orsaken till det katastrofalta låga valdeltagandet. I de senaste federala valen deltog bara 40% av väljarna. I kommunalvalet i Toronto var valdeltagandet 29%.

De konservativa

Det konservativa partiet har traditionellt varit den fria företagsskattens språkrör i Kanada. Men efter decennier av kompromisser med höger-socialdemokratiska liberala partiet och det uttalat socialistiska Nya Demokratiska Partiet (NDP) har politiken urvattnats. Det missnöjda "gamla gardet" får mindre och mindre inflytande i partiet. Förra konservativa partiledaren Robert Stanfield är nog mer än någon annan ansvarig för Trudeaus framgångar. Stanfield framstår som en av de mest motbjudande pragmatikerna genom tiderna - han var beredd att ge efter i varje fråga, han var vacklande och utan klara ställningstaganden. Han tyckte inte ha åsikter om någonting. En

Eftersom detta är min första rapport som Contras Kanada-korrespondent anser jag att en viss historisk bakgrundteckning är på sin plats. Kanada befinner sig f.n. i en mycket osäker situation - i vissa avseenden rör sig landet i riktning mot envælde. Även om Kanada saktat har rört sig åt vänster under många år återfinns vi rötterna till dagens problem 1968, då Pierre Elliot Trudeau kom till makten, som en följd av en massiv ER-kampanj i pressen och som en följd av hans "djuriska" attraktionskraft - en välkommen omväxling för de kanadensare som var uttråkade av småaktigheten och trögheten under Pearsons och Deifenbakers år.

Det har sagts att Pierre Trudeau förförde hela Kanada mitt i dageljuset. Men några få modiga stod emot "Trudeusmanin" 1968. De varnade för Trudeaus radikala böjelser, och några menade t.o.m. att Trudeau skulle föra Kanada in i en Castro-diktatur.

Trudeau, som har tagit akademiska examina vid de vänsterinriktade universiteterna Harvard och London School of Economics, har öppet uttalat sig för den marxistiska professorn Harold Laskis filosofi. Han har också sagt sig vara införestädd med John Maynard Keynes

politiker i ordets smärsta bemärkelse. Han var ingen match. Även Trudeau var bra jämfört med honom. I två val förlorade Stanfield de konservativa till förlust. En humorist uttryckte det som att "Stanfield lå en gång ryckte förlusten ur segerns käftar". De konservativas viktigaste programpunkter var löne- och priskontroll. Liberalerna motsatte sig detta och vann en jordskredsseger. Men när de vann valet infördes kontrollerna ändå; ändamålen helgar medlen.

22 februari 1976 höll de konservativa en hoppningivande konferens för att välja partiledare. Flera starka förespråkare för fri företagsandets kandiderade, som Claude Wagner, Paul Hellyer och Perry Ryan. Men partiet slets sönder av svåra interna ideologiska stridigheter, speciellt då med en grupp som kallades "Red Tories" och snarast var socialistiska. Vid den avgörande omröstningen vann en av "Red Tories", Joe Clark, med mycket liten marginal över Claude Wagner från Quebec. Socialism borde vara konservatismens motsats, men nu har vi här ett konservativt parti med en socialistisk partiledare, en man som vill bygga ut välfärdssamhället och införa bl a garantierad minimiinkomst. Den berömda författarinnan Ayn Rand har i sin bok "Capitalism: The Unknown Ideal" ett kapitel som heter "En döderuna över konservatismen", som bygger på en föreläsning som hon gav vid Princeton University 1960. Hon förutspådde där just det som nu har inträffat i Kanada - 16 år senare. För att anspela på Ayn Rands ord: "Det logiska resultatet av kompromisser med fienden under decennier."

Nya partier

Kanadas enda hopp ligger nu hos de olika libertarianska partierna. De är de enda som försvårar individens frihet och den fria marknadsekonomi. Tiden får vissa hur effektiva dessa partier är och hur mottagliga folket är för sådana idéer. Många tror att vi redan har gått för långt och att etablissemanget kommer att krossa allt motstånd, och införa en totalitär stat inom några decennier, innan något effektivt motstånd har organiserats. Men å andra sidan tycks det finnas en stark känsla mot maktkoncentration i Kanada, och på många ställen känner man sig pressade till det yttersta. Medborgarna är trötta på skandaler, korruption och en allt värre byråkrati som lägger sig i privatlivet. Det är de libertarianska partiernas chans att tygla detta misnöje och styra det i rätt riktning innan det blir för sent.

Vincent H. Miller

Högerspöket

Advokaten Lennart Hane gav strax före valet ut en bok med namnet "Högerspöket". Även om boken har vissa brister, tar den upp många intressanta frågor.

Lennart Hane

HÖGERSPÖKET

Stockholmsadvokaten Lennart Hane var en av dem som inledde den nya vågen av "högerlitteratur" för några år sedan med boken "Snyggade diktatur". Bara någon vecka innan årets riksdagsval kom en bok på samma tema ut med namnet "Högerspöket".

Hanes böcker är en ganska ovanlig blandning av skarpsynt analys och vissa överdrifter och missvisande tolkningar av fakta. Helheten ger därför ett splittrat intryck. Man kan knappast på alla punkter acceptera Hanes presentation, utan en kritisk granskning. Men de avsnitt som håller för en kritisk granskning är läsvärda och i vissa fall utomordentligt tankeväckande. Även i avsnitt där Hane drar alltför långtgående slutsatser av sitt resonemang finns det oftast en kärna av kritik mot det nuvarande samhället som måste beaktas av den nya regeringen om vi inte ska få parallellföreteelser till Mogens Glistrupps parti också i Sverige. Hane tar upp tendenser då det gäller skattepolitik och rättsäkerhet som är stötande för en bred allmänhet, och som de borgerliga partierna hittills knappast har gett den uppmärksamhet de borde fått.

Det starkaste avsnittet i boken behandlar bevisningskringslagen, som accepterades av alla riksdagspartierna, men där en grupp moderater med Bertil af Ugglas som första namn motionerade emot.

Hane redogör med skrämmande detalj-skärpa för de befogenheter som satts i skattemyndigheternas händer att användas mot personer som inte är misstänkta för skattebrott. Hela bevisningskringslagen är riktad mot vanliga hederliga medborgare. Tidigare lagar gav fullt tillräckligt utrymme för att ingripa mot dem som verkligen misstänktes för skattebrott, med beaktande av grundläggande principer för rättsäkerheten.

Skatteutskottets utlåtande över den ovan nämnda motionen förtjänar verkligen att läsas med eftertanke. Det citeras av Hane och citatet

förtjänar att återges även här:

"I motionen 1975/76:31 yrkas att som villkor för beslut av skringningslag skall fordras att skäligen anledning finnes till antagande att skatte- och avgiftsundantagande förekommit. Med anledning härav vill utskottet framhålla att i de fall misstanke om skattebrott föreligger kan redan enligt nuvarande bestämmelser straffprocessuell förundersökning igångsättas, varvid betydligt mer ingripande tvångsmedel än enligt bevisningskringslagen kan ifrågakomma. I de situationer, då bevisningskringslagen är avsedd att tillämpas finns ofta inte anledning misstänka brott" (vår understrykning).

Bevisningskringslagen ger rätt till busrannsakan hos privatpersoner och beslag av handlingar t.o.m. hos advokater, något som redan har tillämpats i praktiken. En sådan lag är inte värdig ett rättsamhälle och det är snarast en skandal att en enig riksdag kan anta det utlåtande från skatteutskottet som har citerats ovan.

Sven Enberg

"Högerspöket" är utgivet av förlaget Novum i Uppsala.

Ryssland

Contras artikelserie om kommunistiska maktövertaganden fortsätter här med en artikel om bolsjevikernas kupp i Ryssland i oktober 1917. (November enligt den västerländska kalendern).

I slutet av första världskriget stod Ryssland nära ett fullständigt nederlag mot Tyskland. Situationen i Ryssland hade blivit allt sämre och villkoren allt hårdare för befolkningen, allteftersom kriget gick sämre. Den 10 mars (alla datum i artikeln anges efter den västerländska kalendern, den dåvarande ryska kalendern gick två och en halv vecka efter den västerländska) genomfördes en generalstrejk i Rysslands huvudstad Petrograd. Fyrahundra tusen arbetare deltog. Dagen därpå öppnade tsarens trupper eld mot demonstrationer och folkmassor, varvid ett par hundra människor dödades. Samma dag upplöste också tsaren den ryska riksdagen, duman. Oroligheterna fortsatte och duman lät sig inte upplösas. Den utropade en ny provisorisk regering under furst Lvov, tsardömet hade fallit och februarirevolutionen var genomförd. Bakom revolutionen låg dels befolkningens missnöje, men det organisatoriska genomförandet sköttes av liberala och socialdemokratiska grupper. Kommunisterna (bolsjevikerna) spelade ingen roll i genomförandet. Alla bolsjevikledare var långt från händelsernas centrum (Lenin i Schweiz, Stalin i Sibirien, Zinoviev i Schweiz och Trotskij och Bucharin i New York).

Sovjeterna

Parallellt med riksdagen, duman, hade sovjeterna, råd, bildats. Råden upprättades för arbetare, soldater och bönder. De tre grupperna upprättade också riksomfattande rådsorganisationer, med representation för de lokala sovjeterna. Bolsjevikerna satsade helt på råden/sovjeterna, medan de demokratiska krafterna i första hand satsade på den egentliga statsapparaten, duman.

Den nya regeringen gav de landsflyktiga bolsjevikerna rätt att återvända till landet, och Lenin kom till Petrograd den 16 april, från Schweiz och via bl a Stock-

holm. Resan hade betalats och arrangerats av den tyska underrättelsetjänsten, som gärna såg att oroligheterna i Ryssland fortsatte, så att tyskarna kunde säkra den militära segern på östfronten.

Den nya regeringen kan snarast betecknas som liberal, men den kunde inte, på grund av kriget, omedelbart ta itu med de reformer den hade önskat. Lenins målsättning var klar från början: den provisoriska demokratiska regeringen måste störtas. Lenins redskap skulle bli sovjeterna. Men bolsjevikerna hade långt ifrån kontroll över sovjeterna. Den första allryska sovjetkongressen hölls i Petrograd den 16-17 juni 1917 (det gällde arbetarsovjeterna). Av de 777 delegaterna var 285 socialrevolutionärer, 285 mensjevik och 105 bolsjevik (socialrevolutionärerna skulle kunna kallas högersocialister och mensjevikerna vänstersocialister). Till centralkommitté valdes 250 personer, av vilka 35 var bolsjevik. Kongressen uttalade sitt stöd för den provisoriska regeringen.

Misslyckade kuppöversök

Under juli avslöjades det att Lenin fått pengar av tyskarna, och den provisoriska regeringen tyckte stärka sin ställning, särskilt sedan den slagit ned ett kuppöversök från bolsjevikerna och bytt regeringschef från furst Lvov till Alexander Kerenskij, en välkänd medlem av Duman. Efter bolsjevikernas kuppöversök arresterades Trotskij, och Lenin flydde till Finland.

Men det var inte bara bolsjevikerna som försökte störta den provisoriska regeringen. Överbefälhavaren för ryska armén, general Kornilov tyckte att den provisoriska regeringen uppträdde för svagt gentemot bolsjevikerna. Han ville också återinföra tsardömet, men då snarast i form av en konstitutionell monarki av västerländsk

typ. Kornilov försökte den 10 september genomföra en statskupp, men den slogs ned och Kornilov blev arresterad. Kornilovs kuppöversök blev till en startpunkt för Lenins bolsjevik, för en ny offensiv.

Oktoberkuppen

Bolsjevikerna myntade slagordet fred, bröd och jord och lyckades inom kort ta över majoriteten i såväl Petrograds som Moskvas sovjeterna. De inre oroligheterna växte i omfattning och den 7 november genomförde bolsjevikerna en skickligt planerad statskupp mot Kerenskij's liberala och socialdemokratiska regering. Kuppen genomfördes framgångsrikt i Moskva och Petrograd, medan den provisoriska regeringen slog ner motsvarande kuppöversök i Tadjkent och Kiev. Omedelbart efter kuppen inkallades den andra allryska sovjetkongressen, som nu fått bolsjevikmajoritet. Övriga grupper lämnade kongressen i protest mot bolsjevikernas metoder. Alla partier och icke-bolsjeviska tidningar förbjöds.

Fria val

Trots detta genomfördes i december val till en ny дума. Bolsjevikerna fick 9 miljoner av 36 miljoner avgivna röster - socialrevolutionärerna - Kerenskij's parti - fick 21 miljoner röster. Den nya duman sammanträdde i januari 1918 och avtog ett bolsjevikförslag om att sovjetkongressen skulle erkännas som högsta myndighet i Ryssland, samt antog tre förslag, ett om en landreform, ett som innebar en vådjan till de allierade om fred och ett tredje som förklarade att Ryssland var en demokratisk republik. Morgonen därpå stormade bolsjevikernas röda garde in på dumans sammanträde, och upplöste mötet. Sedan dess har Ryssland saknat alla demokratiskt valda organ.

Oskar Bengtsson

(2)

Den fria företagsamheten

I förra artikeln såg vi att frivilligheten i affärstransaktioner leder till att båda parter tjänar på affären. Men vilka ekonomiska krafter gör att affärer verkligen blir frivilliga? Den kraften är konkurrensen. Så länge det finns alternativ på marknaden så kan man alltid välja det bästa alternativet.

Det är inte nödvändigt att nå den situation som ekonomerna kallar "perfekt konkurrens". Det är inte nödvändigt att köpare och säljare har ett ömndligt eller ens mycket stort antal möjligheter tillgängliga. "Effektiv konkurrens" får man redan om det finns två eller tre alternativ att välja mellan.

Två människor som bjuder på en begagnad bil är till exempel allt som behövs för att driva upp priset. Och på samma sätt räcker det med två olika säljare för att hålla priserna nere. Det är bara i undantagsfall som den fria marknaden inte klarar av att erbjuda så mycket konkurrens. Vanligen finns det ju betydligt fler konkurrenter. Men även där så inte är fallet råder aldrig något tvång: en köpare kan uppskjuta eller avstå från inköp och en säljare kan avstå från att sälja. Det rör sig om små beslut, men de kan ha stor inverkan på prisbildningen. Den oväntade prissänkningen på stora amerikanska bilar 1974 är ett praktiskt exempel på hur enskilda konsumenters handlande snabbt påverkar prisbildningen på marknaden.

Den tunregel som de klassiska ekonomerna satte upp var följande: "Om konkurrensen på marknaden saknas eller är svag, så är det första som bör göras en kontroll av vilka statliga regleringar som hindrar den fria konkurrensen". Det är en förnuftig tunregel.

Artonhundratalets liberala ekonomer var mer rädda för statens monopolistiska makt, än för de stora företagens monopolien, för den senare är ganska flyktig. De menade att fri etableringsrätt - som inte stoppades av statliga regleringar - skulle framtvinga ekonomisk återhållsamhet även hos de allra största företagen. Senator Benjamin Hill gav ett välkylt uttryck åt denna tanke i en senatdebatt redan 1878:

"Jag fruktar inte industriföretagen som maktinstrument, efter-

Kambodjanska gerillasoldater, några av dem tillhörde tidigare den gamla regimens armé. Gerillagrupperna är på uppdrag nära den thailändska gränsen. Eftersom gerillan inte får något utländskt stöd har den svårt att göra sig gällande mot de röda khmererna.

Vietnam idag

Ett och ett halvt år efter Vietnams fall är det inte många nyheter som sipprar ut. Vi har tidigare i Contra sammanfattat vad som är känt, och hoppas att kunna fortsätta detta arbete, bli i genomsnitt kontakt med den nybildade exilorganisationen i Frankrike som börjat ge ut tidskriften "La Voix du Vietnam Libre" - Det fria Vietnams röst.

Under tiden närmast efter kommunisternas maktövertagande sattes all militär personal i omskolningsläger. Meniga soldater klarade sig undan med en vecka, underbefäl och underofficerare har tvingats vara i omskolningsläger

mellan en månad och ett år. De har nu i huvudsak frisläppts, frånsett de som anses vara "hopplösa" fall.

De 40.000 officerarna och läkarna är dock fortfarande fångslade i omskolningslägren. De skall stanna där i minst tre år (De "hopplösa" fallen längre). Flertalet fångar i lägren lever under så svåra förhållanden att bara de fysiskt starka kan överleva. Många dör av umbäranden. Det dagliga programmet, mellan gryningen och skymningen, är uppdelat till lika delar mellan hårt arbete och "undervisning". Fångarna får ungefär 200 gr ris per dag, trots att 800 anses vara minimum för den som ägnar sig åt fysiskt arbete. (Några fångar tillåts dock odla köksväxter, vilket där så är tillåtet underlättar situationen). Läkarevård förekommer inte. Sådana är förhållandena i "vanliga" omskolningsläger.

Det finns också "hårda" läger. Där är förhållandena sådana att flertalet fångar blir helt nedbrutna. Bara få har lyckats fly. Ingen post tillåts. På utomstående har sett något av fångarna. En vietnames rapporterar dock att "fångarna inte längre är igenkännbara på grund av den brutala behandling de utsätts för."

Bland lägerfångarna finns också åtskilliga tjänstemän i den gamla regeringen. Totala antalet fångar uppskattas f.n. till 100.000, men det är en grov gissning.

som det finns tusentals andra som kan hålla dem tillbaka och kontrollera dem; men det är ett företag som vi alla bör frukta: Staten. Det finns inget skydd mot detta företags övergrepp. Låt oss se till att vi alltid håller Staten inom dess rammar. Om denna stora, ambitiösa och ständigt växande företagsorganisation skulle överskrida sina uppgifter och begå övergrepp, vem skall då kontrollera den? Om vi förlorar kontrollen över den, vem skall då kontrollera den?"

Det finns ju inga konkurrenter som kan gå in och hålla Staten stängd på marknaden.

Tom Rose

Att jämföra löner

Växelkurser ändras snabbt. Priser på olika varor varierar efter lokala förhållanden. Skatter på inkomster reducerar vad som är tillgängligt för konsumtion.

För att få en god jämförelse mel-

lan olika länders levnadsstandard krävs därför mer än en enkel omräkning av genomsnittlöner med de för dagen gällande växelkurserna.

Den jämförelse som Contra ger här innebär att den arbetstid som krävs

av olika yrkesgrupper för att arbeta ihop till fem angivna varor och tjänster i olika länder jämförs. Vi ska inte göra några egna kommentarer utan låta siffrorna tala för sig själva. Jämförelsen bygger alltid på genomsnittlöner efter skatt och avser 1974.

Sammanställning: Klas von Holst		LÄRE TJÄNSTEMÄN	SEKRETERARE MASKINSKRIVERSKA	KVALIFICERAD HANTVERSKARE	BAKTJÄNSTEMÄN	SJUKSKÖTERSKA	RUSSCHAUFFÖR	LÄRARE	KAPTEN	INGENJÖR	PROFESSOR	MINISTER
FRANKRIKE	10 kg socker	2t 52m	2t 36m	2t	1t 48m	1t 42m	1t 42m	1t 42m	1t 10m	0t 46m	0t 40m	0t 17m
	1 par skor	22t	20t	16t	14t 30m	13t	13t	13t	9t	6t	5t	2t 20m
	1 kostym	88t	80t	63t	56t	53t	53t	52t	35t	24t	21t	9t
	3-rums-våning	170t	155t	121t	108t	102t	102t	101t	69t	46t 40m	40t	18t
	Bil (1-liters)	9 mån	8 mån	6 mån	5 mån	5 mån	5 mån	5 mån	3½ mån	2 mån	2 mån	16t
STORBRITANNIEN	10 kg socker	2t 46m	3t 42m	2t 21m	1t 56m	4t 17m	2t 24m	2t 10m	1t 8m	1t 15m	0t 43m	0t 19m
	1 par skor	18t	24t	15t	12t	28t	15t	14t	7t	8t	4t	2t
	1 kostym	44t	59t	37t	30t	68t	38t	34t	18t	20t	11t	5t
	3-rums-våning	250t	334t	212t	175t	386t	217t	196t	103t	114t	65t	29t
	Bil (1-liters)	9 mån	12 mån	7 mån	6 mån	13 mån	7½ mån	7 mån	3½ mån	4 mån	2 mån	1 mån
VÄSTTYSKLÄND	10 kg socker	1t 18m	1t 13m	1t 8m	1t 18m	1t 12m	0t 49m	0t 45m	0t 51m	0t 28m	0t 23m	0t 9m
	1 par skor	10t	11t	8t	10t	9t	6t	5t	6t	3t	3t	1t
	1 kostym	28t	32t	24t	28t	26t	18t	16t	18t	10t	8t	3t
	3-rums-våning	56t	64t	49t	56t	52t	36t	32t	36t	20t	16t	7t
	Bil (1-liters)	4 mån	5½ mån	4 mån	20d	4½ mån	3 mån	2 mån	3 mån	1½ mån	1 mån	10t
SVERIGE	10 kg socker	1t 37m	2t 4m	1t 12m	2t 12m	1t 37m	2t 15m	1t 14m	1t 36m	1t 4m	0t 41m	0t 29m
	1 par skor	8t	11t	7t	12t	9t	12t	7t	9t	6t	4t	3t
	1 kostym	35t	46t	26t	49t	36t	50t	27t	36t	22t	15t	10t
	3-rums-våning	53t	69t	40t	73t	54t	76t	41t	54t	33t	23t	16t
	Bil (1-liters)	5 mån	6mån20d	4 mån	7 mån	5 mån	7½ mån	4 mån	5 mån	3 mån	2 mån	1mån20d
JAPAN	10 kg socker	4t 54m	6t 12m	4t	2t 7m	4t 50m	3t 57m	3t 16m	2t 58m	2t 6m	1t 48m	0t 22m
	1 par skor	12t	15t	10t	5t	12t	10t	8t	7t	5t	4t 15m	1t
	1 kostym	80t	101t	65t	34t	79t	64t	53t	48t	34t	29t	6t
	3-rums-våning	195t	247t	160t	85t	193t	157t	130t	119t	83t	72t	15t
	Bil (1-liters)	8 mån	9½ mån	6 mån	3½ mån	7½ mån	6 mån	4mån20d	4½ mån	3mån5d	3 mån	97t
USA	10 kg socker	1t 15m	1t 31m	1t 25m	1t 42m	1t	1t 18m	0t 57m	0t 48m	0t 37m	0t 43m	0t 13m
	1 par skor	8t	7t	6t	7t	4t	6t	4t	3t 45m	3t	3t	1t
	1 kostym	34t	30t	28t	33t	19t	25t	18t	16t	12t	14t	4t
	3-rums-våning	103t	89t	84t	100t	58t	76t	56t	47t	37t	42t	13t
	Bil (1 liter)	5½ mån	4½ mån	4 mån	5½ mån	3 mån	4 mån	2½ mån	2mån10d	2 mån	2mån5d	117t
POLEN	10 kg socker	5t 21m	6t 25m	5t 21m	6t 15m	6t 48m	3t 27m	4t 40m		2t 21m	2t 42m	1t 6m
	1 par skor	19t	22t	19t	22t	24t	12t	16t		8t	9t	4t
	1 kostym	123t	148t	123t	144t	157t	80t	108t		54t	62t	25t
	3-rums-våning	33t	40t	33t	38t	42t	21t	29t		14t	16t	6t
	Bil (1 liter)	55 mån	66 mån	55 mån	64 mån	70 mån	35 mån	48 mån		24mån	27 mån	11mån
SOVJET (VITA)	10 kg socker	14t 2m	18t	9t 12m	11t 31m	16t	11t 31m	12t	8t 28m	12t	4t 17m	1t 25m
	1 par skor	65t	84t	43t	54t	75t	54t	60t	39t	56t	20t	6t
	1 kostym	1 mån	252t	124t	156t	216t	156t	216t	114t	162t	58t	18t
	3-rums-våning	23t	30t	15t	19t	26t	19t	21t	14t	20t	7t	2t
	Bil (1 liter)	17 mån	22 mån	11 mån	14 mån	19 mån	14 mån	15 mån	10 mån	14 mån	5 mån	1½ mån
SYDAFRIKA (VITA)	10 kg socker	1t 5m	0t 54m	0t 39m	0t 57m	0t 57m	0t 56m	0t 52m	0t 41m	0t 23m	0t 16m	
	1 par skor	11t	11t	8t	11t	11t	11t	10t	8t	5t	3t	
	1 kostym	37t	37t	27t	39t	39t	39t	36t	28t	16t	11t	
	3-rums-våning	53t	55t	38t	56t	56t	55t	51t	40t	23t	16t	
	Bil (1 liter)	7 mån	7 mån	5 mån	7 mån	7 mån	7 mån	6 mån	5 mån	3 mån	2 mån	

En krutdurk

Merakslig Tito lider allt oftare av ischias, något som tidvis hindrar honom från att regera. Han har också för första gången deklarerat i Zagrebs dagstidning Vjesnik att hans "eventuella avgång" inte skulle ändra något i den inhemska situationen i landet.

Ända sedan 1971 har emellertid ett maktövertagande av generalerna blivit alltmer aktuellt. 1971 års kris började i Titos frånvaro, när den militära säkerhetstjänsten (KOS) arresterade misstänkta utan att rapportera till någon. Att en stalinistisk rörelse väckte till liv i Serbien och Montenegro ökar risken för ett militärt maktövertagande. Samtidigt har det politiska trycket tenderat att hårdna under den senaste tiden. Under vens inflytande?

Förtrycket har fått en ovanligt blodig karaktär i Väst Europa, i regi av UDBA (den jugoslaviska hemliga polisen).

Sedan juni 1975 har UDBA:s mördare förövat minst fem attentat: i juni 1975 i Stuttgart mot kroat Vucic; den 17 juli 1975 i Paris mot ustasja-ledaren Dane Sarac (dödad och genombränd av mer än 20 kulor); den 30 oktober 1975 i Köln mot journalisten Bilandic, vars tyska sekreterare Puhfal blev allvarligt skadad; på hösten 1975 mot kroaterna Fe-nava från Frankfurt, vars kropp hittades i Rhen; och slutligen den 15 december förra året då den kroatiska varvsarbetaren Mikulic mördades med 12 kulor i Falkenberg.

Men det skulle naturligtvis krävas än mer massiva åtgärder för att krossa hela det kroatiska folkets motstånd mot regimen. Bomber har exploderat vid de jugoslaviska konsulatet i Chicago, Stuttgart och i Ruhr-området.

Och den 7 februari 1976 vid halv-åttatiden på morgonen blev den 45-åriga konsulin för "säkerhetsfrågor" i Frankfurt Edvin Zdove dödad av fem kulor från en okänd. Zdove var, liksom den i mars 1975 i Lyon dödade kollegan Djogovic,

en av de högsta ansvariga för UDBA:s mordverksamhet.

Förutom den jugoslaviska regimen internationella attacker förekommer ett omfattande inre förtryck. Tusentals kroater ställs inför kommunistiska domstolar. Hundratals är fängslade sedan 1971 och under 1976 har ytterligare hundratals arresterats, och placerats i fängelser och läger.

Flera attentat har förövats i sjö- och Kroatien, anstiftade av den militära grenen av Kroatiska Frihetsfronten (H.O.P.) vars nyutnämnde chef är dr Ante Bonifacio, f.d. minister i Pavlicas oberoende kroatiska stat. Förra hösten exploderade tre bomber utmed Titos väg, när han återvände från att ha tilldelat staden Zagreb en kommunistisk utmärkelse. Ytterligare en bomb väntade i Sarajevo i Bosnien.

Nyligen har den kroatiska exilpressen rapporterat att det förövades ett mystiskt attentat mot Tito i Zagreb i januari 1976. I samband med ett strömavbrott på Hotel Intercontinental, där Tito bodde, utnyttjade ett par poliser förvirringen för att skjuta mot den jugoslaviske presidenten, varvid

en livvakt dödades och två andra sårades. Två misstänkta, en kroat och en sloven, arresterades.

Rättegångarna är naturliga följd-der av denna nationalistiska verksamhet. Rättegångarna är många och straffen stränga. Kroaterna Hraco har dömts till döden tre gånger sedan 1969 - han lär ha avrättats den senaste gången.

Dalmatien är en av de kroatiska provinser där den nationalistiska rörelsen växer i styrka. I Split har flera aktivister straffats, i synnerhet ustasjamedlemmarna Vinko Barisic, som dömdes till tjugo års fängelse, efter att ha torterats i sex månader.

P.o.m. turister drabbas av förtrycket. 23-åriga Barbara Plachetko från Karlsruhe i Västtyskland dömdes nyligen till elva års fängelse.

Även fransmän har råkat illa ut. Professor Vidovic, som är natura-

liserad fransman från Lyon, fängslades och dömdes till åtta års fängelse för nationalistiska dikter som han skrivit och publicerat i Frankrike, när han besökte sin sjuka mor i Zadar.

Det skulle nu behövas en internationell kampanj för att befria de fångar som har det speciellt svårt. Vi har här nämnt Barisic, Barbara Plachetko och Vidovic. Men en förteckning på 100 sidor skulle inte vara tillräcklig för att nämna alla. Om Sovjet gav efter för påtryckningarna för att släppa Leonid Pijutaj, borde det vara möjligt att få Jugoslavien att ge efter för en solidaritetskampanj för de politiska fångarna i landet.

Christophe Delabouet

Copyright: Rivarol/Contra

VÄNSTERN STÄRKER SIN POSITION I BRITTISKA LABOUR-PARTIET

Från Contrats London-korrespondent Harry Jones

Vänstern har ytterligare stärkt sitt grepp om styrelsen i Labour-partiet. Styrelsen är nu helt i händerna på vänsterfalangen inom partiet, med ledande namn som Tony Benn och Michael Foot. Trots detta har högerfalangen den dominerande positionen inom regeringen. Till högerfalangen räknas bl.a. premiärminister James Callaghan, men också industriministern Eric Varley. När Varley nyligen kandiderade till positionen som kansör för partiet blev han utslagen av vänstermannen Norman Atkinson med 2774000 för Varley och 3523000 för Atkinson (i brittiska organisationer röstar ofta delegaterna med det antal röster som motsvarar det antal röster som motsvarar medlemmarnas antalet i den grundorganisation de representerar; brittiska Labour-partiet tillämpar liksom sitt svenska systerparti kollektivanslutning).

DANMARK GER EPISER

I två uppmärksammade fall har den danska regeringen gett efter för kommunistiska staters påtryckningar, påtryckningar som ingen anständig regering borde ha gett efter för.

För det första vägrade regeringen införseltillstånd för en "dödsautomat", som hade nedmonterats från den Östtyska gränsen. "Dödsautomaten" skulle förevissas i samband med ett möte som arrangerades av den s.k. Sacharov-tribunalen i anslutning till femtonårsdagen av byggandet av Berlin-muren. I vanliga fall får man ta in vilka varor som helst från Tyskland till Danmark. Men eftersom det var vapen det rörde sig om krävdes speciellt tillstånd. Sådant förvägrades arrangörerna, trots att de försäkrade att vapnet inte skulle användas för att bygga någon mur i Köpenhamn...

Det andra fallet rörde ett turnerande operasällskap från Taiwan. Arrangemang var ordnade, men truppen vägrade visum. Inofficiellt uppgavs att skälet till detta var att Danmark inte ville stötta sig med Kommunist-Kina. Utrikesminister K B Andersen (s) vägrade att uttala sig i frågan.

DEMOKRATISK STREJKRYTTARSERVICE

Den danska tidningen Minut berättar att man i Danmark håller på att bygga upp "Demokratisk Strejkekyttarservice". Organisationen skall tillhandahålla tillfällig arbetskraft vid olagliga vilda strejker som initieras av vänstertremisterna. Ledaren för organisationen Peter Knudsen räknar med att kunna organisera bl a pensionärer, skolungdom och hemmafruar, som ska kunna rycka ut med kort varsel vid tillfälliga behov. Initiativet har helt naturligt väckt våldsamma protester från olika kommunistiska grupper.

INMURADE KOMMUNISTER

En grupp ungtkommunister blev näst till 15-årsdagen av byggandet av Berlin-muren inmurade i sitt sammanträdesrum i Västberlin. De okända personer som mötedeltagarna ovetande lyckades mura igen den enda dörren till sammanträdeslokalen pryddes verket med taggtråd och texten "Muren måste bort" (Göteborgs-Tidningen)

"Dödsautomat" vid Östtyska gränsen

HÖJDA AVGIFTER

Sovjet har nyligen höjt avgifterna på paket från utlandet till de fyrdubbla mot tidigare. De utlåningar som tidigare har kunnat skicka gåvopaket till släktingar och vänner kan knappast fortsätta med detta. Två organisationer i Sverige som har sysslat med förmedling av gåvopaket till människor i Sovjetunionen har lagt ned denna del av sin verksamhet, eftersom det inte längre är möjligt att mottagaren kan lösa ut paketet.

HJÄLTE I KINA

I samband med jordbävningokatastrofen i Tangshan i Kina berättar Folkets Dagblad följande sedelärande historia om en föredömlig far. Che Tchen vaknade upp i ruinerna av sitt hus och hörde rop på hjälp från sina två barn, som låg under stenmassorna. Han skulle just börja gräva fram dem, då han också fick höra rop från grannens hus, där kvarterets partiordförande bodde, och låg svårt sårad. Vem skulle Che Tchen hjälpa först? Efter någon sekunds tvekan beger han sig till partiordföranden, berättar tidningen som berömmar hans patriotiska offervilja. När han kom tillbaka till sitt eget hus hade nämligen hans egna barn dött. (Chronos)

POLSK MOTSTÅNDRÖRELSE BILDAD

Den polska exiltidskriften "Kultura" i Paris har återgett ett politiskt program som har antagits av den i Polen nyligen bildade motståndsrörelsen PPN, Polska självständighetsrörelsen. PPN hävdar sig ha medlemmar i "alla samhällsskikt". I programmet krävs fördjupade förbindelser med de folk med vilka polackerna är "andligen besläktade", dvs folken i Väst- och Mellanuropa. PPN vill avskaffa censuren, återge parlamentet den politiska makten, avskaffa den dyrbara "dubbeladministrationen" (genom staten och partiet). Kyrkan skall också tillåtas spela en självständig och konstruktiv roll i PPN:s Polen. I programmet framhålls vidare att man vill ha goda relationer med alla grannfolk, men att man samtidigt inte betraktar ryssarna som Polens grannar i Öst. Där heter grannarna ukrainare, vitryssar och litauer. Även dessa folk måste få frihet från ryskt förtryck. (Österreich konservativ)

KONCENTRATIONS-LÄGER I LETTLAND

Enligt samiskt-källor finns det f.n. tolv koncentrationsläger i Lettland. Lägren är av olika storlek, men ett i närheten av huvudstaden Riga rymmer 5.000 fångar.

Förutom koncentrationslägren finns psykiatriska kliniker för politiska fångar, och ett av lägren uppges vara speciellt inrättat för ungdomar under 18 år.

(AHS Correspondence)

NYHETSPÖRMDLING I SOVJET

Jag fick höra talas om den tragiska historien om en ung kvinna från Centralasien som hade flugit till Moskva från Karaganda för att avlägga inträdesprov för studier vid Moskva-universitetet. Hon planerade att tillbringa ett veckoslut i Moskva. Hennes föräldrar väntade tio dagar och blev sedan oroliga för att de inte hörde något av henne. Efter två veckor flög fadern till Moskva för att leta rätt på henne. När han kom till Moskva berättade man att hans dotter aldrig kommit till inträdesproven, och att ingen hade hört av henne. Han gick till polisen. På en lokal polistation föreslog man att han skulle vända sig till flygplatspolisen. Där frågade han, liksom på alla andra ställen efter sin dotter. Och där fick han under tystnadsloftet reda på att hans dotters plan från Karaganda hade störtat och att hon hade onkommit tillsammans med åttio andra passagerare. Det var det första han hade hört om den flygplanskraschen. (Ur New York Times' förre Moskva-korrespondents, Hedrick Smith, bestseller "The Russians")

SOVJETISKA PÅTRYCKNINGAR MOT ENGLAND

Sovjet har utövat ett intensivt diplomatiskt tryck mot England, för att stoppa invigningen av ett monument till minne av Katyn-massakerns offer. Massakern i Katyn i Polen utfördes av sovjetiska trupper 1940. 4.500 polska officerare mördades. Massakern avslöjades sedan tyskarna senare under kriget invaderat området. En internationell Röda Korsutredning fastställde att det var ryssarna som var ansvariga för massakern. (Två liknande massakrer av polska officerare förekom på sovjetiskt territorium, i Bologoye och Dergachi - se Contra nr 1/1976)

1972 meddelade dåvarande utrikesministern sir Alec Douglas-Home att Katyn-kommittén inte skulle tillåtas uppföra monumentet på statens mark. Engelska statskyrkan vägrade kommittén att uppföra monumentet på någon kyrkogård, eftersom det skulle strida mot kyrkans "föroreningspolitik". Slutligen fick kommittén tillgång till mark som ägdes av kommunen Kensington and Chelsea (en del av London), trots livliga protester från ryska ambassaden (som inom parentes sagt ligger på av brittiska staten ägd mark). När monumentet var färdigt och skulle invigas vägrade brittiska armén, på order av regeringen, att stålla upp med militärmusik eller trumpetblåsare. Även de brittiska krigsveteranernas organisation vägrade att stålla upp med en trumpetblåsare - ordföranden och generalsekreteraren i organisationen hade "händelsevis" gjort en resa till Sovjet, på inbjudan av den sovjetiska regeringen, tio dagar tidigare. Brittiska regeringen avrådde vidare alla ambassadörer i 30-staterna från att närvara vid invigningen, något som åstlyddes. Vid invigningen återfanns emellertid en representant för den amerikanska regeringen, en representant för den brittiska oppositionsledaren Margaret Thatcher, liksom ett flertal parlamentsledamöter, från bägge de två stora partierna i landet.

(The Economist)

notiser

Sverige

RÖDA HJÄLPEN

Röda Hjälpen hette en organisation som blev känd i samband med de instängda svenska läkarna och sjuksköterorna i det belägrade "flyktinglägret" Tel al-Zaatar i Beirut (Det var f.ö. ett märkligt flyktingläger som kunde hålla stånd i två månader mot en tungt beväpnad belägringsstyrka...)

Svenska Röda Hjälpen är en organisation som står Förbundet Kommunist nära. Den har många internationella förgreningar med rena terrororganisationer, bl a med PFLP, Folkfronten för Palestinas Befrielse, den strängt marxistiska grupp som anser att Yassir Arafats PLO är alldeles för försiktigt och tillgriper alltför försiktiga metoder (PLO brukar ju ta avstånd från åtskilliga av sina egna flygplanskapningar...)

I Holland har Röda Hjälpen (under namnet Röda Ungdomen) genomfört en rad bombattentat i början av 70-talet. Den viktigaste ledaren Lucien van Hoesel dömdes till fängelse för olaga innehav av sprängämnen 1973. Under hösten har nya arresteringar gjorts i Holland, bl a för planerade terroristattacker mot Israel.

KINA-POST I GÖTEBORG

När Kommunist-Kina firade sin nationaldag i Göteborg härförleden var uppslutningen från etablissemanget stor. Kommunfullmäktiges ordförande Hans Hansson (fp) talade och "riktade varma lyckönskningar till det kinesiska folket". Göteborgs kammarkör sjöng därefter dikter av Mao, varefter mötet fortsatte med diktläsning och tal. Bland talarna märktes Joakim Israel, men även Ingrid Segerstedt-Wiberg, f.d. ledarskribent på Göteborgs-Posten (fp). Ingrid Segerstedt-Wiberg protesterade mot att Sveriges Radio borde ha avstått från att visa den sovjetiska filmen om Kina. Den var enligt henne grovt lögnaktig.

Det var alltså många märkliga besökare och talare på den kinesiska kommunistdiktaturens festdag i Göteborg. (Göteborgs-Posten)

CUP IGEN!

Vi upphör aldrig att förvånas över Centerns Ungdomsförbund. I CUP:s tidning Ung Center läser vi att Stockholms Centerungdom skrivit på ett upprop från den nybildade kommunistiska frontorganisationen Tysklandskommittén. Tysklandskommittén arbetar för demokratiska rättigheter i Västtyskland!!!! I Ung Center uppmannas de lokala CUP-avdelningarna att ansluta sig till Tysklandskommittén.

SKATTEBYRÅKRAT MED RÄTT ATT GÖRA AVDRAG!

Vi klipper följande ur tidskriften Sunt Förnuft:

Med anledning av den senaste tidens skrivelser angående Ingmar Bergmans skatteaffärer finns det skäl att peka på orättvisor som utnyttjas av den skattekontrollgrupp som gått så hårt åt IB. Denna grupp har i över ett års tid förlagt sin verksamhet till Täby polishus i st f att utföra arbetet på sin arbetsplats, Riksskatteverket i Solna. Därigenom har man

1. kunnat ta ut traktamenten, 36 eller 18 kr per dag
2. fått bilersättning för resor till och från arbetet

Dessa ersättningar, som inte kan fås av några andra i samhället (jfr traktamentsbest i Storstockholm för enskilda) motsvarar före skatt tusentals kr/månad utan någon egentlig fördyring av vare sig matkostnader eller reskostnader bostadsarbete.

Riksskatteverket har bekräftat uppgifterna och meddelat att gruppen erhållit traktamenteför i genomsnitt 16 av månadens 20 arbetsdagar (de övriga fyra dagarna har man fått traktamente för mer långväga resor). Det finns emellertid planer på att hyra nya lokaler i Solna för denna grupp, som då skulle gå miste om traktamentet.

SVENSKA VAPEN I CHILE

I Santiago i Chile hittade man nyligen ett vapenlager som tillhörde den underjordiska vänstergruppen "Röda September". Lagret innehöll flera lådor med svenska kulsprutepistoler. (ST)

Helsingfors :

FINLAND OCH GRANNEN I ÖST

KONSTITUTIONELLA POLKPARTIET

heter ett ganska nybildat parti i Finland. Partiledaren Georg Ehrnrooth var tidigare riksdagsman för Svenska Folkpartiet, men lämnade detta parti i protest mot dess alltmer vänsterinriktade politik. Ehrnrooth sitter nu i Riksdagen som ende ledamot för Konstitutionella Folkpartiet (i valkretsen Helsingfors). KFP var dock nära att ta ytterligare riksdagsmandat i Helsingfors, liksom i Nylands län och i Österbotten. Contra har talat med Dan Hohenthal, som i riksdagsvalet bara var några tusen röster från att bli riksdagsman för Nylands län. Efter kommunalvalen under hösten sitter nu Dan Hohenthal i stadsfullmäktige i Helsingfors, tillsammans med tre partikamrater.

- Vi hade förut två ledamöter i stadsfullmäktige. Det var personer som hade gått över till KFP under valperioden. Nu ställde vi upp för första gången själva, och vi lyckades alltså av egen kraft erövra fyra platser, en fördubbling av styrkan i stadsfullmäktige, som sammanlagt har 85 ledamöter. På grund av valkretsindelning, valallianser m m fick vi inte full utdelning för vårt rösttotal, men ser vi till Helsingfors så fick KFP fler röster än Centerpartiet (som är ett av de fyra stora partierna i Finland), ungefär lika många röster som Liberala Folkpartiet och något färre än Svenska Folkpartiet. Svenska Folk-

partiet fick dock, genom en valallians med Samlingspartiet betydligt fler mandat än vi. Jag menar ändå att vi har gjort en väsentlig inbrytning i stadsfullmäktige och kommunalpolitiken. Något som egentligen är rätt märkligt, eftersom vårt parti grundats av renodlat rikspolitiska skäl.

Tre av fyra fullmäktigeledamöter i Helsingfors är svensktalande. I övrigt har KFP tagit mandat i svenskbyggderna: Helsingforsområdet, Nyland och Österbotten. Betyder det att KFP främst rekryterar väljare bland de svenskspråkiga?

-Nej, vi vet att väljarna inte röstade efter språkgränserna. Georg Ehrnrooth får till exempel många finskspråkiga röster. KFP är tvåspråkigt och språkfrågan spelar ingen avgörande roll för partiets politik. Vi har däremot medvetet satsat hårdast på de traditionellt borgerliga områdena i södra Finland och i Österbotten. Det är där vi har haft lättast att vinna gehör för vår politik. Men på sikt är det naturligtvis vår målsättning att bredda partiets geografiska bas.

När man läser KFP:s partiorgan "Kypess" finner man för det första att begreppet "högerpolitik" är ett hånord, något som knappast är fallet i vårt svenska partiliv. Man finner vidare det principiella fastsläendet av de demokratiska och konstitutionella grundprinciperna. Partiet grundades som protest mot det senaste presidentva-

let i Finland, där president Urho Kekkonen omvaldes på ett författningsvidrigt sätt. Valet skedde genom en speciallag i riksdagen, trots att författningen föreskriver att presidenten skall väljas i direkta allmänna val. Speciallagsförordningen tillkom efter bl a sovjetiska påtryckningar. KFP arbetar också för att Finland skall inta en mer självständig hållning i förhållande till Sovjetunionen. Den nuvarande finska politiken gentemot Sovjetunionen slår ofta över i renodlat diktatoriska åtgärder på det inrikespolitiska fältet (filmen "En dag i Ivan Denissevitjs liv" är totalförbjuden i Finland av utrikespolitiska skäl; påtryckningar har från officiellt håll utövats mot bokförlagen för att stoppa Solsjenitsjyns GULAG-arkipelagen, vare första del utgavs på finska av det svenska förlaget Wahlström & Widstrand (W&W har stoppat den fortsatta utgivningen av GULAG-arkipelagen på finska i utbyte mot copyright på ett antal ryska berättare?); sovjetiska företag kan bryta mot finsk konsumentlagstiftning och finska säkerhetsregler utan att ingripanden sker från myndigheterna osv). Denna politik stöds av samtliga finländska partier utom KFP, som därigenom fyller en utomordentligt väsentlig funktion då det gäller att slå vakt om Finlands demokrati och Finlands självständighet.

Intervju: Contras utskände i Helsingfors Carl G. Holm

CONTRA

NOT SOCIALISM - FÖR FRINET

oberoende borgerlig
tidskrift

Ansvarig utgivare:

Christer Arkefors

Adresser:

Box 6082, 102 32 STOCKHOLM 6
Box 2035, 403 11 GÖTEBORG 2
Box 426, 701 06 ÖREBRO 1

Prenumeration:

22 kronor per år
Postgiro 85 95 89 - 4
Bankgiro 261 - 2638

Pressläggning:

Detta nummer är presslagt
1976-11-16

Utgivning:

Nästa nummer av Contra
utkommer i februari.

Utgivare och ägare:

Tidskriften Contra utges och
ägs av Stiftelsen Contra.